

той мислѣше, че е заключено бждещето му и че ако сърцето на воденицата престане да бие, смъртта ще се яви и ще затвори съ костеливитѣ си прѣсти очитѣ му за непробуденъ сънь.

А между това, ледената игра на страха се впи-ваше, съ всѣки новъ день, все по-дълбоко въ птицата отъ панаиря. Тя престана да кълве храната, която Статъ ѝ оставяше въ клетката. И нейниятъ крѣсъкъ започна да гасне. Като счупена детска свирка, която откъсва последни нотки. Тихи, продължителни и дрезгави — сякашъ рѣждиви.

Презъ една зимна нощъ, безъ звезди и безъ снѣгъ, когато вѣтърътъ забиваше въ воденицата остри стрели отъ писъкъ, папагалътъ падна отъ своята дървена люлчица.

— Кла-кла-кла-кла! — пѣше старото колело.

Статъ се приближи и погледна въ клетката: тамъ лежеше неподвижно едно розово кълбо.

Папагалътъ умрѣ и воденичарътъ разбра безумното си желание да внесе въ своята пуста воденица малко отъ радостта и великото чудо на панаиря. Той извърна погледъ къмъ дървения улей, където течеше брашното. И видѣ една бѣла, безкрайно дълга лента да се увива около годинитѣ на неговия тежъкъ и самотенъ животъ. Отъ детинството — до сивитѣ кичори надъ челото му.